Neděle 3. adventní
Ex2,1-10
17.12.2023

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který je, a který přichází.

Introit:

Bože můj, v tobě naději skládám, nechť nejsem zahanben,
aby se neradovali nepřátelé moji nade mnou.

Píseň: 450

Čtení: Mt2,13-18

Píseň: Čas radosti veselosti

Kázání: Ex2,1-10

Egypt – místo, kam se sestupuje; místo, ze kterého se vystupuje. Egypt – dům boha Ptaha. Celý Egypt je domem smrti. Domem, kde jediným smyslem života je služba smrti.

Nad Izraelci se smráká. Farao se rozhodl Izraelce zlikvidovat. Každý nově narozený syn má být vhozen do vod Nilu. Má se stát potravou pro božstvo Ptaha, boha smrti. Má nakrmit lačnost smrti. V takové situaci raději děti nerodit. Strach obchází ty, kteří jsou v rukou faraona. Strach obchází Egypt, protože se zasvětil zániku.

Do této situace se rodí rodičům syn. Dítě, které se hlásí k životu, nejde dlouho ukrývat. Všude jsou přítomni ti, kteří mají dbát na nařízení faraóna. *Proto pro něho* (totiž matka) *připravila ze třtiny ošatku, vymazala ji asfaltem a smolou, položilo do ní dítě a vložila do rákosí*

při břehu Nilu. Matka doslova tvoří archu, do které dítě uzavře. Tak jako byla uzavřena Noemova rodina se vším živým, aby mohla být zachráněna od potopy světa.

Tak jako Noemova archa plula po vodách potopy, aby zachránila vše, co má přežít, tak nyní archa s dítětem je předzvěstí budoucí záchrany. Hospodin je nad potopou Pánem. Žádné vody nemohou zničit jeho plán záchrany.

Odvaha porodních bab, které se více bojí Hospodina než faraona, bere dech. Odvaha matky hodit své dítě k nohám božstev Nilu, též bere dech. Jako by matka provokovala Hospodina. Tak, co uděláš Bože? Jsi opravdu tak mocný, jak o tobě říkají?

Jako by v jejím činu zněla úpěnlivá modlitba. Bože, jsi? Neopustils nás? Zachráníš to *půvabné,* doslova dobré dítě?

Tím, že matka pokládá ošatku s dítětem do vod Nilu, se úpěnlivě modlí: Bože, zachráníš chlapce i nás, přiznáš se k našemu životu? Bože, jsi Bohem živých, nebo musíme otročit bohu Ptahovi, bohu smrti?

To je napětí tohoto příběhu. Lze uniknout smrti? Lze se ubránit tváří tvář zániku a zmaru? Lze se ubránit brutalitě moci? Lze se vyvázat z otroctví hříchu, z nároků těch, kteří chtějí rozhodovat o našich životech, z nároků doby, z nároků faraónů?

Příběh o narození dítěte jménem Ježíš nám dává jasnou odpověď. Dává nám naději i víru. Naději, že bezbrannost, malá moc se nakonec prosadí. Víru v toho, který porazil všechno to, co ohrožuje život.

Svět neskončí ve smrtících vodách Nilu. Náš život nebude pohlcen zánikem a smrtí. Faraónové, Herodové v dějinách způsobili mnoho utrpení a bolesti, avšak nakonec vítězí Boží moc a slitování.

Faraónové a Herodové nakonec mizí se scény. Co zůstává po staletí, je zpráva o narození dítěte, které nakonec přemůže svět.

Bůh paradoxně k vysvobození-záchraně používá dceru faraónovu. Ta, která by měla býti poslušna svému otci, je přemožena lítostí. Lítost Boží nad svým stvořením zachraňuje svět.

Faraónova dcera bere dítě pod svou ochranu. Jako by v samém centru proti-božských sil již rašila jejich prohra. Jako by vítězství bylo nadosah.

Porodní báby, matka, sestra, faraonova dcera jsou ženy, které ve starověku jen málo znamenaly. Ve společenském žebříčku byly nevýznamné. Přesto se dovedou bránit síle faraóna. Díky těmto ženám faraónův plán na vyhlazení Izraelců ztroskotá.

Jako by pisatel tohoto vyprávění měl smysl pro humor. Pod rukama faraóna se nenápadně prosazuje Boží vysvobození. Pod krutým nařízením Heroda uniká ten, který zatím nemá žádnou moc a je proti krutostem světa bezbranný. Tento příběh bezbrannosti se bude ještě opakovat, když Ježíš umírá na kříži.

Tato bezbrannost se v určité chvíli mění na moc. Tajemství této moci spočívá v lásce, která přemáhá zlosti faraónů i Herodů.

Pane, čekají nás sváteční dny. Dej, abychom tyto dny nepromarnili. Dej, abychom rozpoznávali stopy tvého milosrdenství. Dej, abychom v bezbrannosti rozpoznávali sílu.

Amen.

Píseň: 438

Poslání:

Víte přece, co znamená tento čas:
už nastala hodina, abyste procitli ze spánku;
vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili.
Noc pokročila, den se přiblížil.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 426